HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ומי כעי זריק. ליה בלא פיגול: **מאי לאו דפיגל בזריקה.** דהוה ליה שעת הכושר קודם לכן דמי כעי זריק ליה בהכשר: **ליפלוג בדידה.** בזמן גופיה: **דקומץ במנחה כשחיטה.** בזמן המנחה כנגד מרכעה עבודות בזמן בקומץ זוטא (לעיל יג.) מפרש להו: **לן ממש.** הכי לן לפני זריקה ולמחר זריקה דקמיע לעיל לפני זריקה ממש היה שהות ביום ולמחר זריקה ממש קמקמר [ב] (להוה שהות) והא פירכה נמי יג] פיגול הן בקדשי קדשים וכו' דפיגל בזריקה ודקא קשיא לך ד] דר' שמעון הכא לא בעי למימר כל העומד לזרוק מזרוק דמי מדר' שמעון דפרה דמחר כל העומד לפדות כפדוי (כ) דמי לא קשיא לה בעי פריך אמר דממוסר פדייה ללו] כמעשה דמי דכיוס בעלמא נינהו לאי בעי זריק לא] למימרין ח)בהו: **אין ז] מועלין בו.** ללא קדשי ס"ט) הם **מוץ לזמנה בו.** על ממש לאוכלה מוץ לזמנה מו מוץ לזמנה: **מאי לאו לגה ממש.** הכשר הכא והכא יח] וקתני סיפא לה שעת סיפא ורישא לה שעת היתר סיפא לאו מעשה לאחר כיון לה בעי זריק ואין מועלין יט] דלמחרי כיון לה בעי זריק מזרוק דמי וקשיא לרב נחמן ורב אשי: **ס"ג לא לראויה לגאת וראויה לעמוד** ול"ג **וראויה לנון.** לא (ג) כגון יט)שנה בשעת שראויה ליפסל ביוצא וטומאה והיינו לאחר שנזרק הכא כ)לאחר בו פסול ב] אחר ומעתה לראויה ליפסל ביוצא וטומאה כ)שלא יהא בו שום פסול שלא היה בעדיין אינה פסולה כא] אבל לראויה ליפסל לאי לן הכא מו לא קרו ליה לראויה ליפסל להא פסולה ממש היא ולעולם אי בעי זריק לא למיקרן כב]: **אבל לגה ממש.** הכשר והכא מאי הכי נמי דמועלין לאי בעי זריק לא למיקרן: כג] **שהיה לו שעת היסר.** משמע שהיתה לו שעה שראויה להתירה ולזרוק דמה ולא יותרה: **כל שיש שעת היסר מבעי ליה.** לימין שנזרק הכא מיד יש לה שעת היתר: ל"ג **ס"ג לראויה לגאת וראויה לעמוד** כ)**ולראויה לנון וראויה לנון.** כלומר דנזרק הכא וכשרה שלא עת פסול וראויה ליפסל בשהיה שיצרע בו שלא יהא פסול בשנה: כד)(שלא) אותו פסול נבדו. לראויה ליפסל היינו כשרה (ד) לאי כבר פסולה היא כגון שלא זריקת דם או לא קרי לה לראויה ליפסל. אי הכי דכשרה מיירי כל שיש לה מיבעי ליה לכל שהיתה משעת כד] שנזרקה ליזרק ולא נזרק וקרי ליה שעת כה] הכושר משום לאי בעי זריק: **מעילה משום קדושה.** מועלין בה ומשום לאו קדושה פקעה מעילתו ולבתר כו] דפקעה קדושתן שנזרקה לזריקת ולהיות מותרת בהכניס וקיימא לן (ע"ק לף עו.): כל העומד לזרוק מזרוק דמי ממש הלכך קדושה כו] שכל טומאה משום מוכלת ולאו מוכלת הוא כלומר כי הוי מוכלת מקבל טומאה וכל כמה דלא הוי מוכלת לף על גב דמזי למיכול מוכלת לא מקבל טומאה הלכך לא ממרין בה אי בעי זריק: **משום מלוי.** גם על מי שהיו לפניו שתי מתיכות מתת של מנך ואחת של שומן ולכל אחת ואין יודע איזו היא: **יוצא וירעה בעדר.** עם שאר בהמותיו דמוקין הוא הוא שמשך מידום הא דקומץ מנחה בשחיטה דמי. תימה הוא שמשך מידום הא דלא מצינן ליה כשחיטה לענין טומאת מוכלין: **אמר** רב אשי אמריתה לשמעתא קמיה דרב כהנא גרסינן. והוא הדין כהנא ממרין שהיה בימי רב אבל כשמכמן בכמה דוכתי אבל רב נחמן לא גרסינן ולכך היתה מנחה בשחיטה דמי ולא מצינן ליה כשחיטה לענין טומאת מוכלין:

ואי בעי זריק וקתני דאינו מטמא טומאת אוכלין מאי לאו דפיגל בזריקה לא דפיגל בשחיטה ס] אבל פיגל בזריקה מאי הכי נמי דמטמא טומאת אוכלין אדתני פיגל במנחה מטמא טומאת אוכלין ליפלוג בדידה במה דברים אמורים דפיגל בשחיטה אבל פיגל בזריקה מטמא טומאת אוכלין פיגל במנחה איצטריכא ליה דאע"ג דפיגל בקמיצה דקומץ במנחה בשחיטה דמי אפי' הכי מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר מעיקרו אמר רב אשי אמריתה לשמעתא קמיה דרב נחמן אפילו תימא לן ממש ואפילו תימא דפיגל בזריקה דאי בעי פריק אמר אי בעי ס] אמר רבי יהושע אכל שהיתה ג] לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היתה ד] לו שעת היתר לכהנים מועלין בה ה] ואיזהו שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאה ואיזו היא שלא היתה לו שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה קתני מיהא רישא שלנה ושנטמאת ושיצאה מאי לאו לנה ממש ו] והכא דאי בעי הוה זריק הוא וקתני דאין מועלין לא ראויה לצאת וראויה לטמא ו] וראויה ללין אבל לינה ממש מאי הכי נמי דמועלין האי כל ה] שהיה לו שעת היתר לכהנים וכל שלא היתה ס] לו שעת היתר לכהנים כל שיש ס] לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שאין לה שעת היתר לכהנים מועלין בה מיבעי ליה אלא אמר רב אשי מעילה משום קדושה ולאו קדושה היא לבתר דפקעה לה קדושתיה במאי הדרא רכבא לה טומאה משום אוכלא ולאו ו] ג)(משום) אוכלא היא כל היכא (ס) דאי בעי זריק מצי זריק לי' משוי ליה אוכלא ואמטמא טומאת אוכלין היכא דאי ס] בעי ג)(מצי) זריק לא מצי זריק לא משוי ליה אוכלא ד)[ולא] ממטמא טומאת אוכלין מיתיבי ה)המביא אשם ב)תלוי ונודע שלא חטא אם עד שלא נשחט נודע לו יצא וירעה בעדר דברי רבי מאיר וחכמים אומרים ירעה

דקומץ מנחה בשחיטה דמי. תימה הוא שמשך מידום הא דלא מצינן ליה כשחיטה לענין טומאת מוכלין:

אמר רב אשי אמריתה לשמעתא קמיה דרב כהנא גרסינן. והוא הדין כהנא ממרין שהיה בימי רב אבל כשמכמן בכמה דוכתי אבל רב נחמן לא גרסינן ולכך היתה מנחה בשחיטה דמי. תימה הוא שמשך מידום הא דלא מצינן ליה כשחיטה לענין טומאת מוכלין:

דאי בעי זריק ל**א אמר.** ולית ליה הא דתמרן לעיל בפ' התודה (דף עמ:) ובפרק קמא דפסחים (דף יג.): לרבי מאיר בר' שמעון היכא דמתקבל הדם כבוש ונשפך ממרין מזרוק דמי והא דתנן במנחות (ס"ק עד:) קדשים שחייבין בחטאת מעלין מרובה ומחסה ופירץ בגמ' (שם עו.) והכי מזרה קרן לבעלים ומשני רבי יוחנן בשותפות תמיעים בפנים שלא נסך בעלים מומין בחוץ אי נמי היכא דמזרק ס) (בחוץ) מודה רב אשי דתמר מעיקרא מזרוק דמי וכן ל"ל דלא תיקני לר' יוחנן דשמעינן ליה בפרק קמא דמעילה (דף ה.). היכי אמינן שניהן לא מהני לן לגבי היכא דמזרק הדם שחין בה כדי כסוי ואפילו הכי מועלין בה ומיהו לא מהני לן מזרוק דמי דאמר רב אשי לרב נחמן אמר מאי לאו לנה ממש ו] והכא דאי בעי הוה זריק הוא וקתני דאין מועלין לא ראויה לצאת וראויה לטמא ו] וראויה ללין אבל לינה ממש מאי הכי נמי דמועלין האי כל ה] שהיה לו שעת היתר לכהנים וכל שלא היתה ס] לו שעת היתר לכהנים כל שיש ס] לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שאין לה שעת היתר לכהנים מועלין בה מיבעי ליה אלא אמר רב אשי מעילה משום קדושה ולאו קדושה היא לבתר דפקעה לה קדושתיה במאי הדרא רכבא לה טומאה משום אוכלא ולאו ו] ג)(משום) אוכלא היא כל היכא (ס) דאי בעי זריק מצי זריק לי' משוי ליה אוכלא ואמטמא טומאת אוכלין היכא דאי ס] בעי ג)(מצי) זריק לא מצי זריק לא משוי ליה אוכלא ד)[ולא] ממטמא טומאת אוכלין מיתיבי ה)המביא אשם ב)תלוי ונודע שלא חטא אם עד שלא נשחט נודע לו יצא וירעה בעדר דברי רבי מאיר וחכמים אומרים ירעה

כלומר שלן בשעה שאם היה יוצא לא היה בו איסור אחר אלא איסור ס) לן היינו לאחר זריקה ומשום הכי אין מועלין בו דהוי כשיורא כלומר אי אפשר לצאת ולא היה בו איסור אחר אלא איסור לינה